

Refleksjonsbrev for oktober 2020

Maurtua i skogen er noe barna fortsatt snakker om og viser en interesse for. På vei til skogen tok noen barn med seg en pinne som de skulle bruke til å bygge videre på maurtua. Vi ser at noen av barna går inn i skogen med rolleleken klar. De har forventninger, tanker og en utforskingstrang. Samtidig ser vi i skogen at vi voksne noen ganger må være med som en støtte i leken. På refleksjonsmøte har vi reflektert noe rundt hvorfor den voksne er viktig i leken – og hvordan kan vi være med som en støtte og ikke en hindring. Vi opplever at den genuine rolleleken er alltid den som styres av barna selv, og som formes ut fra barnas fantasi eller utforsking. Men vi ser også at det noen ganger vil være behov for en voksen veileder som kan være til stede, og gi spor for å utvikle en lek som kan ha gått i lås eller vi ser at ikke utvikler seg. Et sentralt spørsmål og en pedagogisk utfordring vil alltid være på hvilken måte en kan gå inn og strukturere og styre rolleleken uten at leken derved mister sin egenart, spontanitet og kreativitet.

På refleksjonsmøte måtte vi reflektere rundt det fysiske miljøet. Vi opplever at barna «vandrer» en del inne på avdelingen, og ser at miljøet ikke fenger de på riktig måte. I den pedagogiske plattformen skriver vi at vi tilrettelegger og iscenesetter for felles utforskende møter og sammenhenger slik at barna i samspill og lek med andre gjør meningsfulle erfaringer og konstruerer egne kunnskaper. Vi ser at miljøet ikke treffer og er derfor nødt til å gå i tenkeboksen over hvordan miljøet skal utformes slik at vi legger til rette for de magiske øyeblikkene og gir barna muligheten til å fordype seg inn i rollelekens verden slik at barna får muligheten til å kunne gjøre meningsfulle erfaringer i samspill med både miljø og hverandre. Med rollelek som prosjekt gir det oss også noen føringer på hva miljøet skal være. Vi ser nå at

krokene våre er alt for udefinerte, og ikke inspirerer barna nok til videre lek. Vi ønsker dermed å ta tak i noen av de interessene vi har sett hos barna og utvide disse. Vi ser at barna har behov for en del fysisk utfordring, og ser på mulighetene for å skape et tumlerom hvor barna kan hoppe, leke og utfordre seg selv fysisk. En sykehusrom ser vi også behov for ettersom barna har vist en tydelig interesse for dette i det siste.

Vi har fortsatt å ha barnemøter i mindre grupper, der vi prøver å fordype oss i temaer de leker i rollelek. Nå har det vært sykehus/lege/pasient vi har sett nærmere på. Vi har lest bøker om tema (for eksempel, «Doktor Ludde, Brillebjørn får plaster») Vi har utforsket diverse legeutstyr som stetoskop, sprøyter, bandasje og prøvd å finne ut hvordan og hva det brukes til. Barna har også akkurat hatt sitt første møte med Røde Kors dukken Henry. Han skader seg ganske ofte og da må barna hjelpe han, og det er de kjempeflinke til. Vi øver på å trøste, hente en voksen og være en god omsorgsperson for Henry. Vi tenker å bruke Henry mer fremover hvis vi ser at barna synes det er spennende. På slutten av barnemøtene pleier vi å gå inn i rolleleken og vi ser at det er progresjon i leken etter et barnemøte. Da har de fått noen nye impulser, erfaringer og

kunnskap om tema
de bruker i leken og
inspirerer hverandre
kreativ lek.

som
de
til

I andre etasje er vi så heldige og har en gymsal for barna. Vi har observert at barna drar med seg rolleleken de har fra avdelingen opp til gymsalen, og tar i bruk materialene som er der for å utvikle leken. De yngste var oppe, og raskt var det et barn som ropte «det brenner», hvor alle

barna måtte jobbe iherdig med å slukke brannen som var rundt dem. Samtidig er det et nytt sted med nye materialer som kan være med på å gi nye impulser hvor det kan være andre regler og nye relasjoner kan bygges.